

בשמיר

גליון 123

17.5.2023

כ"ו באייר תשפ"ג

נפתחה
עונת הרכצה!

תוכן העניינים

מאיר שלו ואני / נעמה אבני-בייפוס
עמוד 11

נעים להכיר/ מירב גרץ-רון
עמוד 12

מיומנה של רכזת הגיל השלישי /
איריס פיאנקו-סרף
עמוד 14

הגינה שלי: טל ואמציה שלומי
עמוד 16

בית לחיים/ נעה שחר פיצר
עמוד 18

לוגו חדש לשלא"ג /
ערן הרדוף
עמוד 19

שולחן עורך
עמוד 4

דברים בפתיחת ערב יום האישה
בשמיר/ יסמין מלול
עמוד 4

שיחה עם שושי אדוט /
נעמה אבני-בייפוס
עמוד 6

מדור הטבע של עירית / עירית שני
עמוד 8

החידון של גדעון / גדעון ורדי
עמוד 9

על נאורות, בורות ודמוקרטיה /
ניר יהודאי
עמוד 10

טיול עובדי שמיר / קרן בראליה
עמוד 20

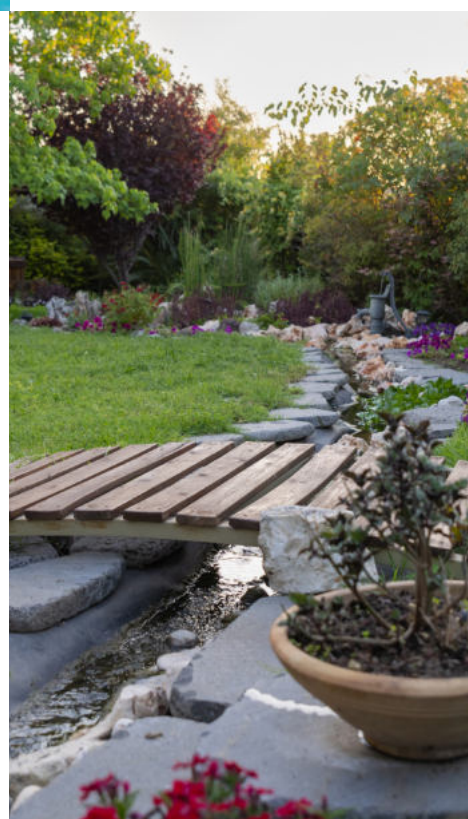
תרומה לקרן סל"ע / איל מירון
עמוד 22

החודש לפני... / מרית רון
עמוד 23

מהמטבח שלי / רות בן זאב
עמוד 24

ברכות
עמוד 25

נזכור - נפטרו בחודש מאי
עמוד 27

בשמיר

עורכות: נעמה אבני-בייפוס ומירב גרץ-רון.

מעצבת: יעל קמחי-אוראל.

מדורים קבועים: רות בן-זאב, איריס פיאנקו-סרף, גדעון ורדי, עירית שני.

דפוס דיין, קרית שמונה.

שולחן עורך

שלום לכולם,

במדור "הגינה שלי" נספר על גינתם המיוחדת של טל ואמציה שלומי, ולצד זאת נשוחח עם שושי אדוט על תפקידה כמזכירה רפואית וכמנהלת מרפאת השיניים, ו"נשמח להכיר" את אפרת ונטלי כרמון, שחזרו לאחרונה לשמיר להקים פה את ביתן. גם המדורים הקבועים נמצאים כאן, כמובן, והכל מעוצב בטוב טעם על ידי יעל קמחי-אוראל, האחראית על הפיכת המילים לקובץ חודשי.

אנו מאחלות לכולכם שהקיץ יישאר ככל האפשר בצד הנמוך של הטמפרטורות, שהיתושים לא יחרגו מגבולות הטעם הטוב, ושקהילת שמיר תמשיך לייצר חדשות משמחות שימלאו את עמודי הגיליונות הבאים.

חג שבועות שמח!
נעמה ומירב

לפעמים קשה לכתוב את "דבר העורכות", במיוחד כשמדובר בשמיר, שבו הכל זורם על מי מנוחות ודבר כאילו לא משתנה, אבל בעצם המון קורה ומתחדש כל הזמן; ובמיוחד כשהעורכות עסוקות בפעולות המחאה בארץ ובאזור (אחת מאיתנו אפילו נסעה ללוס אנג'לס כדי לייצג שם את מאבקנו) - אבל גם פעולות אלה כבר די נהפכו לשגרה; ובמיוחד שהקיץ מסתער עלינו במלוא עוזו וברחשיו, וכל מה שמתחשק זה להשתקע בבריכה עד אוקטובר. אבל פנטזיות לחוד ומחויבויות לחוד, והנה אנו אוזרות חלצינו ומשגרות לדפוס גיליון נוסף של "בשמיר", ובו נספר על התוכנית הנרקמת להקמת "בית לחיים" בשמיר; על טיול עובדי הקיבוץ לחיפה; על תרומת שמיר לקרן פנסיות של חברי קיבוצים, על לוגו חדש שעוצב לשלא"ג, ועל פרויקט ציור הקיר הגדול שבוצע בעזרת חברי הגיל השלישי ומשפחותיהם, והסתיים לאחרונה.

נעמה ואורי בייפוס בפגינים בלוס אנג'לס

דברים בפתיחת ערב יום האשה בשמיר / יסמין מלול

יסמין פתחה את אירוע יום האשה שהתקיים בשמיר בסוף מרץ, בדברים הבאים:

כשיעל צ'רני ויעל יהודאי פנו אלי לפתוח את ערב יום האשה בברכה, שאלתי את עצמי על מה אדבר. פתחתי קבוצת ווטסאפ עם עצמי וכתבתי שם רעיונות לטקסט. חשבתי אולי לשתף באתגרים הרבים שבחזרה מהשליחות בסידיני; אולי בדיכאון שחוויתי אחרי הלידה לפני חצי שנה, שתפס אותי לא מוכנה בעליל; או אולי בספר שאני כותבת בימים אלה על נשים, קריירה וחופשת לידה. ספויילר: חופשה זאת לא, והמושג הזה צריך לחלוף מהעולם, אבל כל אלה להרצאה אחרת. הבוקר, אחרי שפורסם ב"מקומו" שאני אשא דברי פתיחה הערב, היו תגובות: אלה שמכירות אותי טוב יודעות שאני הולכת לישון ממש מוקדם, ולילך בלחסן ישר סימסה לי: את, דברי פתיחה בתשע בערב? הרי את בפיג'מה משש בערב ... ובכל זאת החלטתי לשתף בכמה דברים לרגל המפגש.

בשנים האחרונות, כחלק מהתפקיד שלי כנציגת קרן היסוד בסידיני, נאמתי על הרבה בימות וראיינתי אישים בכירים מאוד. האחרון שבהם, לפני חודש, היה נפתלי בנט. הרבה שואלים אותי, וגם כאן בקיבוץ - תגידי, את לא

מתרגשת כשאת על הבמה או בזמן ראיון? לא מתייבש לך הפה מלחץ? אז האמת היא שלא, ממש לא. אלה הם אזורי הנוחות שלי. אבל אם תשאלו אותי איך הרגשתי הבוקר כשעוד כתבתי את הטקסט להיום, או לפני חמש דקות, בביס האחרון, רגע לפני שהתחלתי לדבר כאן עכשיו, האמת היא שממש רעד לי הפופיק מהחשש. ואני שואלת את עצמי: ממה אני כל כך חוששת? הרי כאן ביתי, פה אני נולדתי, מה הביג דיל?

הסוגיה הזאת, שתכף אחזור אליה, העלתה אצלי מחשבות על מנהיגות נשית. ואי אפשר לדבר על הנושא, לדעתי, בלי להתייחס לברנה בראון, שמדברת על **העוצמה שבפגיעות**. למי שעדיין לא מכירה, הגיע הזמן להכיר את ד"ר בראון, חוקרת בכירה באוניברסיטת יוסטון שכתבה חמישה רבי מכר ושהרצאותיה הן בין הנצפות ביותר ב"טד". אחת מההרצאות המוצלחות שלה היא **The power of vulnerability** - העוצמה שבפגיעות. היא מדברת בה על לימוד של אותנטיות, חיבור ואומץ. שילוב של כל אלה מפיג את המיתוס שלפיו פגיעות היא חולשה, ולמען האמת מראה בדיוק ההפך: כוחה של הפגיעות הוא מדד האומץ המדויק ביותר שלנו. האומץ מציע גם הזמנה וגם הבטחה: כשאנחנו מעזות להפיל את השריון שמגן עלינו מתחושת פגיעות, אנחנו פותחות את עצמנו לחוויות שמביאות מטרה ומשמעות לחיינו.

אנחנו חיות בתקופה שקצב האירועים המתרחשים בה הוא מאוד מהיר. הדבר היחיד שצפוי זה הבלתי צפוי. אין לנו מושג מה יקרה בעוד דקה, מחר או בעוד שבוע. אם פעם, אירועים כמו מגפה עולמית ומיד אחריה מלחמה באוקראינה, ופיתוחים טכנולוגיים כמו אינטליגנציה מלאכותית, היו קורים אחת לדור, כיום אנחנו חיות ברצף של אירועים, לפעמים במקביל. זאת המציאות וזה העולם. אני בטוחה שיש כאן נשים שחשבו לעצמן, במיוחד בתקופה האחרונה, או לפחות אתוודה ואעיד על עצמי, שאמרתי: מה זה הטרלול הזה? תעצרו את הרכבת, אני רוצה לרדת ...

לאור זאת אימצתי כמה הנחות מוצא ואסטרטגיות לפעולה במציאות המשתנה:

הנחת מוצא ראשונה: אין לנו ברירה אלא לפרוץ קדימה. מאז הקמת הממשלה הנוכחית הוכרזו מינויים של 16 מנכ"לים במשרדי ממשלה, כולם גברים. אפס בייצוג: נשים. הן חצי מהאוכלוסייה, ונעדרות מצמרת ניהול הממשלה. אם לא יהיה שינוי, מדובר בשפל חסר תקדים שלא היה כמותו 20 שנה. הקול הנשי כל כך משמעותי, ואנחנו צריכות ויכולות להשפיע ולשנות. מה שלא נקדם היום, אף אחד אחר לא יקדם עבורנו מחר. אגב, לקדם נושאים ולהיות בצמתי השפעה לא קורה רק בזירות הגדולות ובמגרש של "הגדולים". זה גם ביומיום, בביצה הלוקלית שלנו, כי לפעמים להחלטות מקומיות יש

השפעה יותר גדולה על החיים שלנו.

הנחת מוצא שנייה: סיסטרהוד - אחוות נשים. אוי, איזו מילה מכובסת, ובטח בקהילה קטנה כמו קיבוץ ... אבל בכל זאת, בעיני זה נושא סופר-חשוב. כל אחת מאיתנו היא בעלת חוזקות ואיכויות שונות, וכל אחת גם מתמודדת עם אתגרים שונים. כשחיים בקהילה קטנה הרבה יותר קל ליפול להשוואות ושיפוטיות אחת כלפי השנייה. מה שנכון לך, רוב הסיכויים שלא נכון לאחרת. לאחת קריירה זה החיים, ולאחרת החיים זה ילדים. האחת תמצא הנאה בתחביב מסויים או בלימודים, והשנייה אולי כל כך עסוקה שבכלל לא פנויה כרגע לתחביבים, אבל גם זה ממלא אותה. ואם זה מה שעושה לה טוב - זה מצוין.

בכלל אולי כדאי שנתחיל לנרמל לעצמנו את החיים. כנשים שחיות בקהילה, נרמול (מלשון נורמלי) ופרגון לעצמנו ואחת לשנייה יחזקו אותנו וייצרו חוסן. זוכרות שלפני רגע שיתפתי אתכן בחשש שלי לדבר כאן, במגרש הביתי? זאת תמצית העניין.

הנחת המוצא האחרונה היא משפט שקיבלתי בעוגיית מזל במסעדה סינית בניו יורק לפני עשר שנים, והוא מלווה אותי עד היום:

When you're finished changing, you're finished (Benjamin Franklin).

התרגום בעברית לא הכי מוצלח: כשאנחנו מסיימות להשתנות, אנחנו גמורות. למה הכוונה? הרי אין לנו שליטה על העולם ועל השינויים שמתרחשים בו, אבל יש לנו יכולת מתמדת להשתנות, להמציא את עצמנו מחדש ולצאת מאזור הנוחות. זה אולי מרתיע, אבל משתלם. ובנימה אופטימית זו, אני שמחה להזמין את מרסל מוסרי. מרסל היא סופרת, מחזאית, שדרנית רדיו ועיתונאית ישראלית. בין מנגינות ישנות שמזכירות בית לסיפורים יפים ששיבו אהבות נשכחות, מרסל תספר לנו את סיפורה "קופסת קובות".

שיחה עם שושי אדוט / נעמה אבני-בייפוס

אומר ששמחתי לשבת איתה ולשמוע ממנה על עצמה ועל חוויותיה בעבודה.

שושי באה לגליל משואבה שעל-יד ירושלים. את אילן הכירה בעת שלמדה בתל-חי לימודי ביוטכנולוגיה. מיד לאחר חתונתם בשנת 2010, עברו שושי ואילן לארה"ב לסייע בהקמת מפעל שלא"ג בצפון קרוליינה. בארה"ב גרו כמעט שנה וחצי ושם נולד בנם הבכור יהונתן. בארץ

לפני כשנתיים, במהלך מגפת הקורונה נכנסה שושי אדוט לתפקיד המזכירה הרפואית במרפאה בשמיר והחליפה את גלית רותם שנסעה עם משפחתה לשליחות בתאילנד. לאחרונה, לקחה על עצמה גם את תפקיד המזכירה במרפאת השיניים הסמוכה למרפאה. עבודתה של שושי חושפת אותה למפגש כמעט עם כל אוכלוסיית הקיבוץ ועל כן לא אוסיף מילות היכרות. רק

נולדו להם עוד שני ילדים: נטלי ואיתי. יהונתן היום בן 11.5, נטלי בת 10 ואיתי הצעיר בן 5.5.

לפני כחמש שנים בנו את בית חלומותיהם בשכונת הכרם והם מאושרים בו.

לפני הנסיעה לארה"ב, למדה שושי תארים ראשון ושני בביו-טכנולוגיה בתל-חי ולאחר חזרתם משם עבדה קצת במכוורת ומשם עברה לעבוד בתל-חי במרכז האקדמי לנוער שבו מעבירים תכנים במדעים מגיל גן ועד י"ב, בדגש על חקר מדעי, במטרה לעודד זיקה למדעים וסקרנות למחקר מדעי. במשך כשמונה שנים עבדה שושי בתל חי ומאד אהבה את העבודה.

כשבוועיים לפני פרוץ מגפת הקורונה החליטה שושי לקחת פסק זמן מהעבודה על מנת לחשב מחדש איך לשלב בין חייה המקצועיים לחייה המשפחתיים. בקורונה, הוציאו את המחלקה לחל"ת עד יוני וזה גם היה הזמן שבו החליטה שלא תחזור לעבודה בתל חי. במשך כמעט שנה הייתה ללא עבודה מסודרת והקדישה את זמנה למשפחה ובעיקר לילדים. ואז נקרתה לדרכה ההזדמנות כאשר גלית וניצן נסעו בשליחות מפעל האופטיקה לתאילנד והתפתה משרה חלקית - משרת המזכירה הרפואית במרפאת שמיר. התפקיד תאם מאד למה שחיפשה: קרבה לבית, חלקיות משרה וגם התאמתה למשרה עם אופי שירותי. אחת משאיפותיה הייתה לעבוד בתפקיד המעניק שירות לקהילה.

בתפקידה הנוכחי שושי משתפת שהקהילה מדהימה ומפרגנת, דבר הממלא אותה בתפקיד הלא פשוט. התפקיד כרוך במפגש עם חברים בשעת מצוקה, ליווי והיכרות קרובה עם אנשים שאותם לומדים לאהוב ולעיתים בצער רב גם נפרדים.

לשמחתה, עובדת עם צוות מקצועי, קשוב ותומך - סאפי, חנאן ומירב - וביחד נוצרת אוירה נעימה במרפאה. לדבריה היא נהנית לבוא לעבודה עם הצוות המדהים הזה.

בעבודתה של מזכירה רפואית קיימים חלקים גלויים יותר וחלקים שפחות: לכאורה, שעות הקבלה קצרות אך למעשה היום מתחיל הרבה לפני "שעות קבלה של המזכירה הרפואית". פעולות מול בתי-החולים ומרפאות החוץ נעשות מאחורי הקלעים ומחוץ לשעות הקבלה. בעצם, רוב העבודה שלה נעשית בחלק הבלתי-נראה של התפקיד. טלפונים, פקסים ואימיילים. שושי רואה בתפקיד חלק חשוב במתן שירות לקהילה; העזרה, הליווי ותשומת הלב לאנשים בקהילה, בעיקר לחברים הוותיקים שבה. היא מאד אוהבת להיות חלק מהקהילה שלנו.

בחודש דצמבר 2022 החלה שושי את עבודתה בניהול מרפאת השיניים וגם בתפקיד זה לדבריה הקהילה מוכיחה את עצמה כמתחשבת- תמיד פונים בנימוס ובסבלנות רבה. הנייד האישי זמין רוב הזמן ובקהילה יודעים לתקשר במינונים נכונים.

במרפאת השיניים אין קבלת קהל כך ששושי איננה יושבת בה פיזית. יש רופאת שיניים כל יום חמישי והתורים נקבעים מראש; בימי שני אחת לשבועיים יש רופא שיניים עבור טיפולים מורכבים יותר, ולסירוגין עם הרופא עובדת שיננית בימי שני אחת לשבועיים. אחת לחודש וחצי בימי שלישי מגיעה אורתודנטית. התקשורת עם צוות מרפאת השיניים מתבצעת גם דרך תיבת הדואר של מרפאת השיניים הנמצאת בכניסה למזכירות הטכנית, וכן דרך האימייל. במסגרת ניהול מרפאת השיניים בין היתר שושי קובעת את לוח התורים, אחראית על חיוב וזיכוי מטופלים, והיא זו שעושה הערכות מחיר עבורם.

שאלתי את שושי אם יש לה איזה חלום לעתיד. היא גילתה לי שיש לה אהבה גדולה למקצוע ההוראה. מלבד העבודה בתל-חי שעסקה גם בחינוך כתחום מובנה בתוך הפעילויות, הייתה לה לאחרונה התנסות כמורה. בתחילת השנה הנוכחית שימשה כמורה מחליפה ב"הר-וגיא" לתקופה של כארבעה חודשים, והתאהבה בתפקיד. הייתה לה חוויה נהדרת אבל בהבנה שבשלב זה של חייה עדיין אין לה את הפניות המלאה שהא היתה רוצה לסוג זה של קריירה.

שושי גרה בשמיר כבר משנת 2006 - כמעט עשרים שנה. היא אוהבת מאד את הקהילה ומהמשוב שמגיע אליה, הקהילה אוהבת אותה ומעריכה מאד את השירות החם והלבבי שהיא מעניקה לכול אחד ואחד.

מדור הטבע של עירית / עירית שני

עשרות זנים חדשים ובלתי מוכרים. כל זני התרבות הם הרכבות שנעשות על ורד הבר. בארץ יש כמה זנים של ורד הבר, כמו למשל ורד הכלב הפורח בוורוד או בלבן, ושגובהו כ-1.8 מ'. בישראל הוא גדל בר בחורש ים תיכוני הררי, וגם באירופה ובמערב אסיה הוא גדל בר ומשמש ככנה נפוצה להרכבת ורדים. יש לו חמישה עלי כותרת והוא צמח רב-שנתי, נשיר חורף, שנמצא כל החורף בטרדמה. לקראת האביב הוא מתחיל ללבלב, ואחר כך מופיעה פריחה. עלי הוורד מורכבים מכמה עלעלים בעלי קוצים שמצויים ברוב חלקי הצמח. הפרחים מופיעים כבודדים או בתפרחת דמוית אשכול.

ורד מעוצב על גזע. צילום: עירית שני

בין הוורדים התרבותיים מצויים הבאים: **א. כלאי תה.** שיח בגובה של 0.8-1.5 מטרים, בעל פרח בודד גדול ומלא על גבעול, בדרך כלל ריחני ומתאים לקטיף.

ב. פלוריונדה (פוליאנטה). שיח בגובה של כמטר, עם פריחה שופעת ברוב חודשי השנה. רצוי לשתול אותו בקבוצות שהמרחק ביניהן מטר. לפוליאנטות יש תפרחות המורכבות מפרחים רבים, ומצוין להשתמש בהן ליצירת כתם צבע בנוף.

חודש מאי הגיע, וחודש אייר בתחילתו. מקור השם מאי הוא בשפה הלטינית. במיתולוגיה הרומית מוזכרת אלת הפריון והאביב - מאיה, ושם החודש נגזר משמה. מאי הוא גם החודש החמישי בלוח השנה האזרחי. חודש אייר הוא השני לחודשי השנה בלוח העברי (אם סופרים מניסן), והשמיני אם מונים את השנה מתשרי. הוא נחשב לחודש חסר ויש בו כ"ט (29) ימים. מקור השם הוא בבלי - "אארו", ומשמעותו זיו אור, על שם זיווה של השמש. הוא התקבל על ידי היהודים בגלות בבל וחל בתקופת ספירת העומר, כך שנוהגים בו אבלות למעט (בימינו) ביום העצמאות, ל"ג בעומר ויום ירושלים.

באפריל השנה ירדו 49 מ"מ גשם, ששיפרו מאוד את המאזן השנתי. הממוצע הרב-שנתי של אפריל הוא 30 מ"מ. פריחות האביב שופעות עכשיו וממלאות בצבע את השדות ואת גינות הנוי, ובמיוחד משכה את לבי פריחת הוורדים, שהיא כעת בשיאה. ממש כדאי להסתובב בחצר וליהנות ממנה.

ורד, ממשפחת הוורדיים

המשפחה ידועה בעיקר בזכות עצי הפרי: תפוח, אגס, שזיף, משמש, שקד, וכן פטל וכמובן ורד. בסוג הקרוי ורד נכללים אלפי זנים תרבותיים שפותחו במשך 2,500 שנה (לפי תעודות מיוון העתיקה), ויש הרואים בו את הפרח החשוב והנפוץ ביותר בגננות באזור הממוזג. הוא שולט בגינות פרטיות וציבוריות, וגידול ורדים לקטיף הוא ענף חקלאי חשוב בישראל ובעולם.

השם ורד אינו נזכר בתנ"ך אך מוזכר במשנה. הבלבול בין ורד לשושן (ובמקביל, בלועזית בין רוזה לבין ליליה או ליליום) הוא עתיק יומין וקיים בכל לשונות אירופה. השם העברי ורד והשם האירופי רוזה נגזרו מאותה מילה, שמקורה כנראה בפרס או באסיה הקטנה (תורכיה). מוסכם היום כי ורד הוא שמו של הפרח שמספר עלי הכותרת שלו חמישה, ואילו שושן הוא פרח שמספר עלי הכותרת שלו שישה (מכאן גם השם שושן). ובכל זאת, גם בעברית וגם בלועזית מקובל שצורת ששת ה"עלים", המקובלת מאוד בתבליטים, בסמלים ובחותמות, נקראת ורדה או רוזטה. מהשם ורד נגזרו גם שם הצבע הוורוד ושם האי רודוס, הוא "אי השושנים". בערבית משמשת המילה "ורד" כשם כללי לפרח.

מוצא הוורד מאגן הים התיכון, וגם מאירופה ומהמזרח הרחוק, בעיקר מסין. מסורת הטיפוח שלו עתיקה, אך תפוצתו הנרחבת בעולם החלה רק במאה ה-19, בעיקר באנגליה. טיפוח זנים חדשים הפך שם לתחביב, ונוספו

ורד הבר. צילום: עירית שני

בשנות השישים, כשעבדתי בנוי, הייתי גוזמת לבד את כל שיחי הוורדים בשמיר. שיטת הגיזום הגיעה מאנגליה, והיינו מקצצים את רוב הענפים ומשאירים רק שלושה, כל אחד בגובה של 30 ס"מ בערך. גם אז זה נראה לי אכזרי, ומה שהיה אכזרי עוד יותר - לא היו לי כפפות להגן על הידיים מהקוצים.

ג. קבוצת הוורדים האנגליים מאופיינת בעוצמת צמיחה, בניחוח מיוחד ובפרחים מלאים. ביניהם נמצא את הזנים לאחזקה בינונית.

ד. קבוצת ורדי הכיסוי כוללת את "נהר האש", שכשמו כן הוא - משתרע ופורח בשפע פרחים אדומים כהים. ה. קבוצת הוורדים הננסיים כוללת שיחים נמוכים שגובהם עד מטר. הם פורחים באשכולות של פרחים קטנים.

צילום: עירית שני

החידון של גדעון / גדעון ורדי

מי מאחורי ההגדרה?

- א. הנסיך שירת ביחידה המיוחדת של ההנדסה הקרבית.
- ב. היא מקור המים של הסודות.
- ג. דיבר בנימוס על אודי מהחדשות.
- ד. יש אחווה בקרב בעלי האדמה.
- ה. היא מביאה את הדואר בחנוכה, עם מעוז.
- ו. משחק קלפים עם אשתו.
- ז. לסנדרסון יש שם המשפחה הנפוץ בישראל.

התשובות בעמוד הבא.

- ח. רביץ הופיעה בפני עובדי הבנק.
- ט. הדג של איש המים.
- י. הילד אכל תירס חם ופרי מפואר ברכב שסידר לעצמו.
- יא. סולן המלכה גר בשמחה ברחוב ויטק 9.

וגם נתפסו, כמורדים במסורת ("אל תשמע בן למוסר אב..."). במידה מסוימת יש חוט מקשר בין תומכי ההשכלה והציונות לבין מתנגדי הניסיון הנוכחי להוליך את החברה הישראלית כמה צעדים משמעותיים לאחור, ולהמיר את ערכי הציונות ואת חזון מגילת העצמאות, שנשלפה בשנים האחרונות מהנפטלין, בחזון ובערכים של דיקטטורה דתית.

כיום אנו חווים מחלוקת פנימית, שהתפתחה למלחמת תרבות ופוליטיקה המאיימת להפוך "אותנו" (כחלק מהעם היושב בציון) למיעוט שיוכרח לקבל על עצמו נורמות וערכים זרים לו. לצורך זה מתנהלת מזה שנים מערכת מתוחכמת של "הטפשה" (בערבית קוראים לזה *سياسة التجهيا* - סיאסת אל-תג'היל, כלומר הפיכת אנשים לבורים; מושג הלקוח מ"תקופת הג'אהיליה" שלפני בוא האסלאם). זו פועלת להחדרת רעיונות, אמונות ועובדות היסטוריות מסולפות לראשיהם של המונים. בספר חדש יחסית, **דיקטטורים של ספינים**, טוענים סרגיי גורייב ודניאל טרייסמן כי דיקטטורים בני ימינו מבססים את שלטונם בדרך כלל לא על כוחנות ועוצמה וצבאית, אלא על "הנדסת התודעה הציבורית" אחרי שהם מצליחים להשתלט על אמצעי התקשורת השונים.

מול זה חשוב ביותר לראות את הקשר ההדוק שבין חינוך ודוגמה אישית לבין היכולת לכונן משטר דמוקרטי. בימים כתיקונם (אם, ובתקווה שנזכה לכאלה), כשאיננו נדרשים לפעול מתוקפם של "צווי חירום", אין כמעט דברים חשובים יותר מאשר חינוך לדמוקרטיה. לשם כך צריך להילחם על דמותה של מערכת החינוך הכללית, וגם להציב דגשים בפעילות החינוכית שעדיין נמצאת בשליטתנו. לימודי אזרחות, היסטוריה, ספרות, מקורות יהודיים "שפויים", פילוסופיה וכו' חשובים לא-פחות מהמקצועות הריאליים והמדעיים - שכמובן אין לזלזל בהם. לא חסרים במערכת הפוליטית ובמערכות אחרות סביבנו "גאונים" עם חמש יחידות במתמטיקה ואנגלית, שהופכים למעין מפלצות אידאולוגיות ופוליטיות.

בספרו על המהפכה הצרפתית, ובסדרת הרצאות שנשא באוניברסיטת חיפה ב-2013, הציג ההיסטוריון ג'ונתן ישראל תזה (השנויה במחלוקת), שלפיה המהפכה הצרפתית התחוללה לא על רקע המצב הכלכלי והחברתי של התקופה, אלא בהשפעת הלכי המחשבה שהחלו להתפתח באירופה במאה ה-17, ובהם רעיונות ההשכלה והנאורות. אלה אמרו שבני האדם הם שווי זכויות, ואין כל עדיפות לאנשים, לקבוצות ולממסדים כלשהם על רקע צבע עור, מין או אמונה דתית. לטענתו של ישראל - תקופת הטרור שבאה בעקבות המהפכה, בהנהגת רובספייר (שהיה, אגב, חבר ב"ועד לשלום הציבור" - שם מטעה במידה רבה) תפסה תאוצה והתפתחה בהמשך לשורה של מלחמות בגלל הבורות של האנשים שלמענם ובשמם התיימרה לפעול. כלומר, מי שהמהפכה רצתה או התיימרה לשנות ולשפר את מצבם לא הכירו את רעיונות הנאורות, ולכן הצליחו פוליטיקאים ממולחים ואופורטוניסטיים לנצל אותם ולקנות את תמיכתם במהלכים הרי האסון שהובילו.

גם תנועת ההשכלה היהודית, שהחלה בגרמניה עם משה מנדלסון והתפשטה למזרח אירופה, ושראתה את עצמה כך או אחרת כממשיכה של תנועת הנאורות הכללית, שאפה לשנות ולשפר את מערכת החשיבה, הערכים וסדרי העדיפות של היהודים, תחת הסיסמה "להפוך ליהודי ולאדם". כלומר, היהודי המסורתי, המתפרנס ממלאכות עלובות בעיירה היהודית, צריך לאמץ את דרכי החשיבה והערכים שהתגבשו במערב אירופה, אבל תוך הסתמכות על המסורת היהודית שבה זוהו יסודות רציונליסטיים. מובילי ההשכלה היהודית במאה ה-18 ראו במדינות-ממלכות המודרניות מוסד חשוב, ושאפו להשתלבות של היהודים בהן כאזרחים שווי זכויות, כמעין אלטרנטיבה להשתייכות הבלעדית לקהילה היהודית המסורתית. במזרח אירופה נתקלה תנועה זו בהתנגדות פנימית, כשמבקריה ראו בה, בין היתר, בגידה ואיום מסוכן על ההווה הדתית המסורתית. על רקע זה התפתחה אז "מלחמת תרבות" בקהילות היהודיות באירופה.

התנועה הציונית, שנבעה במידה רבה מתנועת ההשכלה, הייתה ביטוי פוליטי לשאיפה לשינוי מעמדם של היהודים, בעיקר בהשפעת האנטישמיות באירופה, וגם היא גרמה למחלוקת ולפילוג בעולם היהודי. היא הותקפה גם על ידי מתבוללים ששאפו להשתלב בחברה הסובבת, וגם על ידי חרדים שהמשיכו את ההתנגדות להשכלה. הדוגלים בה היו מיעוט בקרב יהודי מזרח אירופה, ובהם גם הורינו שראו את עצמם,

תשובות לחידון של גדעון:

 $\gamma_1 \subset \perp L$ [illegible]

כמו כולם, גם אני נדהמתי מהידיעה על מותו של מאיר שלו. לא ייתכן, חשבתי, ודאי נפלה טעות... ואז הגיעה הידיעה בעוד ועוד ערוצי תקשורת וחלחלה לתודעתי. מאיר שלו מת.

ומיד צפים ועולים הספרים, הסיפורים, וכל הזיכרונות שהשם מאיר שלו מחובר אליהם. על הזיכרונות והתחושות הפרטיים שלי אני יושבת וכותבת.

המחשבה הראשונה הייתה ערבוב של ספרים וסיפורים. קצת מ"פונטנלה", קצת מ"יונה ונער" ועוד רסיסים

מספרים אחרים. אני חושבת שהספרים המוקדמים שלו היטשטשו בזיכרוני. נשאר רק הידיעה והזיכרון הבלתי מעוררים, שמאד אהבתי את כתיבתו מאז ה"רומן הרוסי" שהוא שקראתי בהיותי כבר בגולה הדוויה.

מאיר שלו, לפני שהיה לסופר הענק שהיה, התפרסם בסוף שנות השבעים בתוכניות טלוויזיה שונות, שבחלקן השתתף ואת חלקן כתב וערך. נזכרתי שפעם פגשתי את מאיר שלו, האיש הפרטי, במקום טריוויאלי לגמרי.

וככה היה הדבר (כלשונו של מאיר): אי שם בשנות השמונים הייתי סטודנטית באוניברסיטת תל אביב ועבדתי כדיילת אוויר

בחברת אל על. התמזל מזלי ושובצתי לעבוד בטיסה ללונדון בסוף השבוע של ראש השנה, מה שהעניק לי שלושה לילות בלונדון. בצוות הדיילות והדיילים הייתה גם רינה שלו, שצירפה אליה לסופ"ש את בעלה מאיר. וכך מצאתי את עצמי עומדת במטבח האחורי של הג'מבו ומנהלת שיחה עם מאיר ורינה. ולמה אני זוכרת את זה? כי הופתעתי מחזותו של מאיר - נמוך ולא מרשים במיוחד, ומהפשטות שבה התנהל. רינה סיפרה לי אז ש"אנשים חושבים שאני איזו גרופי שלו...", וצחקה.

אז גם באנקדוטה הזו נזכרתי בערב שבו מת מאיר שלו. אחר כך התחלתי לקרוא כדי להבין איך, ו"מה פתאום?", ו"למה כל כך מהר?".

בשבועות האחרונים המון אנשים ספדו למאיר שלו. דיברו

על הכתיבה המיוחדת שלו, כתבו על הסיפורים שהיו אמיתיים גם כשהרגישו לך מופרכים לחלוטין, ועל היכולת היחודית שלו לצייר את דמויותיו ולתאר אותן באופן חי ועסיסי שמרתק את הקורא. מאיר כתב ותיאר דמויות ורגשות, תחושות, טעמים ומראות. למילים שלו, שנחרזו למשפטים ותיאורים, הייתה יכולת מכשפת לחדור לתוכי המוח והדמיון ולהכניס את הקורא אל לב החוויה, האירוע והתחושות. ב"שתיים דובים" הוא אפילו הצליח להיכנס לראש נשי ולכתוב כאילו היה אשה!

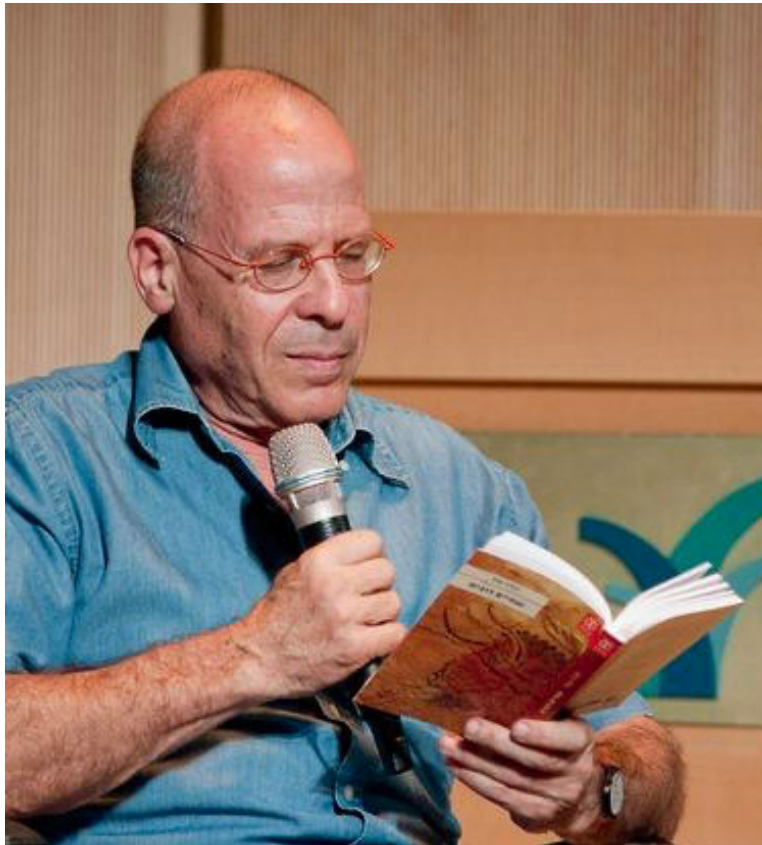
וכך נסחפתי אני וכל קוראיו אחרי הסיפורים של הארץ הזו, של העמק, של המדבר, של בעלי החיים, הצמחים, האנשים והילדים שמילאו את הדפים. אולי משום כך, כשנודע לי על מותו הרגשתי מין דחף לנסוע ללוויה שלו כאילו היה בן משפחתי. כאילו

דרך הספרים שלו הפכתי גם אני להיות איזו בת דודה רחוקה שקשורה לסבתא, לאבות ולדודים מהסיפורים של העמק. אבל לא נסעתי. באותו ערב שבת ישבתי מול הטלוויזיה, ראיתי את הלוויה והקשבתי בעיניים דומעות להספדים ולסיפורי החברים. "דסי" קראה לו רינה בדברי ההספד שלה, ואני חשבתי לעצמי, מעניין איזה סיפור מסתתר מאחורי שם החיבה המוזר הזה

שדבק בו.

עכשיו, אחרי שנסתם הגולל ותמו דברי הפרידה, אני חוזרת לקרוא בספרים של שלו שאהבתי. התחלתי ב"כימים אחדים" ומשם אביא לסיום ציטוט שאהבתי: "ככה תמיד קורה בסוף כל אהבה: ההתחלה תמיד אחרת וההמשך תמיד תסבוכת אבל הסוף תמיד כל כך פשוט וכל כך אותו דבר. בסוף תמיד יש מי שבא ויש מי שהולך ויש מי שמת ויש מי שנשאר".

אז מאיר שלו מת ואנחנו, קוראיו הנאמנים, נשארו. וכבר לא נחכה לספר החדש של מאיר שלו.

נעים להכיר - אפרת ונטלי כרמון / מירב גרץ-רון

כמה חודשים.

בירושלים נטלי למדה תואר ראשון בביוכימיה באוניברסיטה העברית, ואפרת למדה תואר ראשון בקלינאות תקשורת במכללת הדסה ותואר שני בתחום בריאות הנפש בגיל הרך באוניברסיטה העברית. אחרי סיום התואר נטלי התחילה לעבוד ב"אומריקס", חברת בת של Johnson & Johnson המייצרת דבק ביולוגי, ובהמשך עברה לעבוד בבית חולים שערי צדק כמתאמת מחקר קליני במחלקת גסטרואנטרולוגיה ילדים. אפרת עבדה מ-2016 כקלינאית תקשורת בבית החולים השיקומי לילדים "אלי"ן, כשבשנים האחרונות ניהלה שם את צוות הקלינאיות במחלקת "שח"ר" - שיקום חינוכי רפואי, שבה מטופלים ילדים במצבים רפואיים מורכבים במיוחד. היא אומרת שהעבודה בתקופת הקורונה הייתה אינטנסיבית ומתישה. כשנטלי התקרבה לגיל 35 - גיל ההכרעה על חזרה לשמיר, הן החליטו לחזור לקיבוץ ששתיהן אוהבות ומרגישות בו בבית.

שאלתי את נטלי אם יש הבדל בין הקיבוץ שממנו יצאה ב-2012 לזה שמצאה היום. "לאורך שנותיי מחוץ לשמיר השתדלתי לשמור על קשר עם הקהילה ולבקר בקיבוץ הרבה", היא אומרת, "כך שאת השינויים שחלו בהדרגה אני מכירה טוב. כל השינויים הם בעיניי לטובה, ומרגישים מאד את ההתפתחות החיובית". שתיהן מציינות את החום והפתיחות שבהם אפרת התקבלה כאן, עוד

נטלי, בתם של מלי וגלעד ואחותם הצעירה של נורית וחיים, נולדה ב-1988, בת כיתתם של תומר שילוח, יונת צור, הילה עמלני, מיכל שילוח, מורן מוצ'ניק, יוני צ'רני ועוד. פירוט בני הכיתה חשוב, מפני שעד לא מזמן לא היה לקבוצתם שם, כפי שקרה לכל קבוצות הגיל שאחרי כיתת "דובדבן". רק לאחרונה הוחלט שצריך שם, והם קרויים היום קבוצת "בזלת".

אפרת היא הבכורה מששת ילדי משפחת אוברמן מהקיבוץ הדתי לביא, ליד צומת גולני, ונולדה גם היא ב-1988. סבא וסבתא שלה עלו לארץ מאוסטרליה ומאנגליה וההתיישבו בלביא, שם נולד אביה. סבא של סבא שלה היה ממייסדי גיא-אוני, והמשפחה עברה לאוסטרליה עם עזיבת היישוב.

אפרת ונטלי נפגשו בצבא, ומאז הן זוג. אחרי השחרור שבה אפרת ללביא - קיבוץ לא-מופרט - לשנת עבודה שכל בן קיבוץ חייב בה, ובסופה הצטרפה לנטלי בשמיר. בארבעת החודשים שבהם גרה אז כאן היא סייעה ליעל ונדרמיר בטיפול בעילי ואור שרק נולדו. לאחר מכן נסעו היא ונטלי לטיול באוסטרליה וניו זילנד, וב-2012 עברו לירושלים, כפי שיסופר להלן. משם הן חזרו לשמיר לפני

והיא מכירה היטב את ההתפתחות הרגשית-חברתית של פעוטות ורוצה לסייע להורים שנתקלים בבעיות כאלה. נטלי רוצה להישאר במחקר קליני, בבית חולים או בחברת פארמה שעוסקת בכך. לא פשוט למצוא עבודה בתחום הזה בצפון, והיא יודעת שייתכן שתצטרך לעבוד באזור המרכז.

זהו. היה נעים ומעניין לפגוש את אפרת ונטלי, וחזרתן לשמיר משמחת אותי מאד. אני מאחלת להן המשך מוצלח וזורם של הקליטה המחודשת, והצלחה רבה בהמשך דרכן המשפחתית והמקצועית.

לפני שהייתה מוכרת כבת זוג של נטלי. אחרי "היציאה מהארון" הרשמית באה החתונה, שהתקיימה בשמיר לפני כארבע שנים. זה מעניין ומשמח, הן אומרות, שלמרות שהמשפחות כבר הכירו מזמן והפנימו לגמרי את הזוגיות שלהן - בכל זאת החתונה עוררה בהן הדים מיוחדים: המשפחה של אפרת שמחה לראות כמה היא מקובלת ומעורה בשמיר, ובשמיר הופתעו לגלות כמה המשפחה "הדוסית" של אפרת שמחה ומשתתפת באירוע. זו הייתה החתונה הלהט"בית הראשונה שהתקיימה כאן, והן שמחו שהיציאה מהארון לא עוררה, לתחושתן, שום "אישיו" בקיבוץ.

שאלתי את אפרת על "היציאה בשאלה" ועל הזהות היהודית שלה. התשובה היא שליהדות יש מקום גדול בחייהן. אחרי הצבא היא למדה בתוכנית מעורבת של חילונים ודתיים במדרשת עין פרת להתחדשות יהודית, והמשיכה להיות חלק מארגון הבוגרים של המדרשה. "בשנים הראשונות לזוגיות שלנו היינו ממש 'זוג מעורב' של דתיה וחילוניות", היא אומרת. נטלי הגדירה עצמה כחילונית ואפרת כדתייה, המטבח בבית היה כשר (עד היום) והשבת התנהלה כשבת דתית. לפני כמה שנים אפרת אימצה את החילוניות: "זה היה בעיקר בגלל השבת. השבת שגדלתי עליה הייתה סביב מפגש עם משפחה וחברים. בירושלים ההזדמנויות האלה הצטמצמו בגלל המרחק, והרגשתי שבאופן אירוני דווקא הנסיעה בשבת מאפשרת יותר את השבתיות שחיפשתי". כעקרון, הזהות הדתית שלהן גמישה: באופן כללי הן נעו לאורך כל שנות הזוגיות על הרצף שבין דתיות לחילוניות, בניסיון למצוא את האיזון כדי שאף אחת לא תקריב יותר מדי, והן ימצאו דרך משותפת שבה כל אחת שומרת על מה שחשוב לה. היום הן מגדירות את עצמן כבית שומר מסורת מתוך אמונה בערכים יהודיים ליברליים ושווינוניים. איך קיבלו בלביא את היציאה בשאלה ואת הזוגיות עם נטלי? "בין בני לביא יש לא מעט יוצאים בשאלה. זה קיבוץ אורתודוקסי מאד, שמרני ומסורתי, ודווקא בגלל זה חשוב לי להיות היום במקום שזהותו מתפתחת ושאינו נאחז בעבר", עונה אפרת. בכל מקרה, המשפחה, וחברי לביא בכלל, קיבלו אותה באהבה גם כיוצאת בשאלה וגם כבת זוג של נטלי.

איך אתן מרגישות היום בשמיר? כאמור, נטלי ראתה בשמיר את ביתה ושמרה על קשר גם כשהן גרו בירושלים. לכן החזרה הייתה לה טבעית, מה גם שחלק גדול מבני הקבוצה כבר נמצאו כאן או שחזרו לאחרונה. "אנחנו שכבה יחסית מגובשת, והיחסים בינינו קרובים. בכלל, יש היום בשמיר הרבה צעירים, ואווירה צעירה ונעימה". כרגע שתיהן נהנות מכמה חודשים של מנוחה בבית, אבל נושא התעסוקה העתידית הוא שאלה רצינית: אפרת רוצה להיות קלינאית תקשורת בגיל הרך ולטפל בילדים ובהורים. התואר השני שלה היה בתחום בריאות הנפש,

לחברי שמיר שלום,

שמי מעיין רגונים, אני מחברת "טרסה" ועובדת עם תנועת השומר הצעיר על הקמת אתר זיכרונות לציון 100 שנים לתנועה. זה הוא אתר שכול סיפורים אישיים של אנשי התנועה לאורך הדורות, וזו הכתובת שלו: bit.ly/hashomer-hatzair. ניתן גם לסרוק את הקוד המצורף. אנחנו מחפשים עדויות אישיות הנוגעות לשומר הצעיר, קטעי זיכרונות שכתבו חברי הקיבוץ. בנוסף, נשמח אם יימצאו אנשים רלוונטיים שירצו לכתוב זיכרונות אישיים מפעילותם בתנועה. אנחנו מחכים לכל מידע או צילום.

מספר הטלפון שלי: 054-4948686.

תודה רבה!

סרוקו את הקוד

מיומנה של רכזת הגיל השלישי / איריס פיאנקו-סרף

אביב של חיבורים

המדינה בכאוס, הממשלה לא מתפקדת, המחאה בשטח ממשיכה ואף גוברת, ואני שואלת את עצמי האם יש קרע בעם. קירות הפייסבוק מוצפים בדעות השונות, ואת עיני תופס פוסט של חברה ובו שלט שאדם תלה בקרית שמונה, נגד הקיבוצים.

האם זה עוד קיים? האם יש עוד שנה ויריבות? איך ייתכן בשנת 2023 ... על כולנו להתפקח ולדאוג לחבר, לרכך, לדבר ובשום אופן לא להגדיל ולהעצים את אותו קרע, שבעיני הוא מדומה. יש תחושה של "סוג של קרע", ואני מחליטה שעכשיו מה שנדרש הוא לחבר בין אנשים. תקופה זו מחייבת אותנו לפעול ולא להיות אדישים.

אני פוגשת את מ' על המדרכה והיא מספרת לי שהייתה שמחה לארח חברות אחרות, שהיא פחות מכירה, בביתה. אני מדברת עם ד', והיא מספרת לי שהיא לא מכירה את המשפחות הצעירות שהצטרפו לשכונה.

ע' תשמח לפגוש נשים דרוזיות, וא' ממש חושבת שיהיה מעניין להיפגש עם אנשים מטובה.

"מעניין" אני חושבת לעצמי. ומיד ממציאה את הכותרת: "אביב של חיבורים בגיל השלישי".

האביב הזה יגלוש לקיץ, לסתיו, לחורף ולאביב שאחריו, זה כבר ברור לי ותוך כדי שאני כותבת שורות אלה, מתנגן לי בראש השיר של יהונתן גפן ז"ל:

"...אני אוהב את החורף ואת הקיץ ואת הסתיו

ואת האביב ואת מה שעכשיו..."

יודעת שזה יהיה משמעותי, מלא עשייה וחיבורים!

החיבור הראשון הרשמי נוצר כשנפגשנו, חבורת נשים משמיר ומהאזור, למפגש מיינדפולנס עם עידית (שולר) הלוי, כי אם כבר להתחבר, אז קודם כל "לעצמי". ההיענות הייתה יפה ומרגשת, והחיבור היה משמעותי עם חשיפה לנושא חדש, למידה מעניינת, התנסות במדיטציה, עירוב והיכרות בין נשים ממקומות שונים. המפגש הסתיים, הוכתר כהצלחה ובקרוב תיפתח סדנת מיינדפולנס עם עידית, בת חמישה מפגשים. מוזמנים ומוזמנות להתחבר איתנו (לפרטים נא לפנות אלי).

רעיונות לפעילות במסגרת אביב של חיבורים בגיל השלישי:

- דבר ראשון - להצטרף לצוות חיבורים (רלוונטי ופתוח לקהל).
- פגישת נשים משמיר עם נשים מהאזור, היכרות ופעילות משותפת.
- פגישה פתוחה של נשים וגברים מהאזור.
- להכיר דרוזים ולעשות אתם פעילות משותפת.
- פגישה עם נשים מהכפר טובה.
- פגישה עם ילדי שמיר לפעילויות משותפות.
- לבקר ולארח קשישים בודדים מקרית שמונה.
- קבלת שבת עם חב"דניקים.
- לארח בבית אנשים שאני פחות מכיר (אפשר משמיר, צעירים, חדשים, מבוגרים לפי שכונות וכו').
- להתנדב בגוף כלשהו.
- פעילות משותפת עם נערי שמיר.
- יו ניים איט (לתת רעיונות נוספים).

ל-ה-ת-ר-א-ו-ת, ו-ח-י-ב-ו-ר מ-ה-נ-ה.

ציורי קיר עם יונתן גל

בשנת 2022 קיבלנו "מתנת קיץ" מהאגף למועדוני הגיל השלישי במועצה האזורית - עבודה על ציור קיר גדול בתחומי הקיבוץ. האמן המוביל את הפרויקט הוא יונתן גל, ויחד אתו הוחלט לשלב בין צילומים אותנטיים של דב סגל מימי הקמת הקיבוץ, לבין מחווה לציוריו של משה כגן.

התהליך עם יונתן החל לפני כמה חודשים, בשני מפגשים תיאורטיים. היה מעניין ומהנה, והתנסו גם מעט בציור חופשי לצילי מוזיקה קלאסית, סחתיין עלינו 😊. במשך החורף עשינו הפסקה, אך מסתבר שהכל לטובה, ובזמן הזה עבדנו על מציאת קיר מתאים לציור כל כך גדול ומשמעותי. זו הייתה עבודה משותפת של אנשי שמיר עם האומן, ואכן - נמצא הקיר המתאים ביותר, במיקום

מרכזי, גלוי ופתוח - קיר המקלט העילי שליד בית התינוקות.

במהלך מאי ביצענו את העבודה, עם חלק מחברי/ות הגיל השלישי, בני משפחה שלהם וגם כמה נכדות. היה מרתק לראות את יונתן מכין את מתאר הציור, והיה כיף בלתי רגיל בציור עצמו. כל מי שהתנסה בכך נהנה מאוד! אחרי המבצע המשותף יונתן בא לעשות עם הגר כגן כמה פינישים לציור, ומספר חברות הצטרפו לאליהם. התוצאה לפניכם, מחווה שמירית יפה ומרגשת! אתם מוזמנים לבוא, לסקל כמה אבנים עם החלוצות 😊 ולהצטלם איתן בגאווה.

תודה וגאווה לכל המשתתפים והמשתתפות בשלבים השונים של הפרויקט היפה והמיוחד הזה.

הגינה שלי / והפעם: טל ואמציה שלומי

נקודות יציאה: מפל בתוך אבן טבעית שהובאה מאזור יפתח, משאבת יד וינטג' שטל קנתה לאמציה, ונמצאת במעלה הזרם, ומפל מדרגות אבן בבריכת הנוי העליונה. בבריכות שוחים דגי זהב וסביבן חגים שפיריות, יונקי דבש ועוד ציפורים. למעשה מתקיים שם בית גידול של ממש: צפרדעים, שחרורים, ציפורים שונות, וגם חתולים שמנסים את מזלם בציד הדגים.

שימו לב - לא סתם אמציה הוזכר כאן עד עכשיו יותר מטל, וזאת משום שבחלוקת תחומי האחריות המשפחתיים, הגינה היא החלק שנחשב לשלו. מקום שבו אפשר ליצור, אפילו קצת להגשים חלומות, וגם צריך להזיע בשביל זה. **אמציה:** אני בן גדות, וגדלתי בענף הנוי של הקיבוץ. קיבלתי שם חינוך לעבודה משני אנשי עבודה ספרטנים משהו בגישתם. לפני הגיוס לצה"ל התקנתי בגדות מאות מטרים של השקיה קבועה, עם מכוש, קלשון ואת חפירה. היסודות המקצועיים שלי, הגישה והמוטיבציה לאסתטיקה - כולם באו משם. אני אוהב את הדינמיקה והשינוי שאנחנו יוצרים, וזה משהו שאהבתי גם אחר כך, בעבודה בגד"ש, כשמקבינט הטרקטור אתה רואה איך הנוף משתנה.

ביתה של משפחת שלומי נמצא בשורה האמצעית של שכונת הבזלת, בשכונות ליעל קמחי ולמשפחת גילדר. טל ואמציה היו בין חמש המשפחות הראשונות שבנו את ביתן בהרחבה החדשה, ועברו אליו ב-2008. הבנייה החלה ביום הראשון של מלחמת לבנון השנייה, ב-2006, והמקדח נשאר תקוע חודש במגרש שלהם. באותה תקופה אפשר היה לבחור רק בין שני דגמים מוצעים של בית ולעבוד רק עם קבלנים של שמיר, החלטה ששונתה בהמשך. אמציה מספר שגם היכולת לבצע שינויים בתכנון הייתה מוגבלת מאד, "אבל כן בחרנו כיוון העמדה של הבית, שלוקח בחשבון יותר את כיווני השמש והרוח ופחות את קשר העין לנוף. הנחנו שתוך כמה שנים ממילא הבתים שמסביב יסתירו הכל, וזה באמת מה שקרה". ואכן, כשיושבים אחר הצהריים בגינה המוצלת, מבינים איזו חשיבה נכונה הייתה כאן.

מאחורי הבית ולצידו, בהמשך למרפסת, אמציה מטפח גינת שיחים ודשא שבמרכזו נחל קטן, בנוי בין אבנים וזורם לו בין שתי בריכות נוי עטורות צמחי מים. מדובר במערכת סגורה, שבה המשאבה נמצאת בבריכה התחתונה, ומסחררת את המים דרך פילטר לשלוש

צילום: יעל קמחי אוראל

בניית הגינה: הגינה התפתחה ברובה בתהליך רב-שנתי, שבו גם הוקמה בריכת הנוי הראשונה. לפני כשלוש שנים, כשהתקרב יומולדת החמישים של טל, אמציה בחר להפוך את הגינה למשהו שיתאים לה כמתנה, שממנה היא תוכל ליהנות ברמה יום יומית, כמי ששותפה לו באהבת הטבע והצומח. במהלך השנים הגינה התפתחה בהדרגה, בהתאם לגיל הילדים וצרכיהם ולפי "תחושת הבטן". הוחלט שחלק מהדשא המשפחתי יופקע לטובת המתנה. אבנים גדולות הובאו ממחצבת יפתח, ובנוסף להן נאספו לאורך הזמן אבנים רבות בשטח ונסחבו הביתה. לבריכה הראשונה נוספה עכשיו בריכה עליונה, שממנה זורם נחל באורך של 12 מטר לבריכה המקורית. כדי לבנות אותה היה צורך להעביר במריצה כמויות גדולות של אדמה ואבנים, ליצירת הבדלי המפלס לשם שיפוע הזרימה של הנחל. בבריכות משולבות אבנים טבעיות - בזלת ואבן יפתח, ולאורך הנחל שברים של אבן מנוסרת. כל העבודה נעשתה באופן ידני לחלוטין, בעזרת הכלים הכי פשוטים, מריצה וכאב גב. התוצאה, חייבים לומר - מקסימה!

איך התקבלה מתנת יום ההולדת? מבחינת טל - אהבה ממבט ראשון. היא הייתה ועדיין שותפה לחשיבה על יצירת הגן והמשך הפיתוח שלו. היא פותחת כל בוקר בקפה על המרפסת, ונהנית מחלקת האלוהים שלהם. גל, ילדת הזקונים, קיבלה קצת פחות בהבנה את העובדה

שחצו לה עם הנחל את מגרש התעמלות הקרקע שלה. שילמתי על זה אחר כך בהגדלת הדשא שנשאר, ובמימון חוג האקרובטיקה...

עבודה עצמית בלבד, או בעזרת גנן? אין גנן. גם לא ריסוסים. הכל בעבודה עצמית ידנית, כלי עבודה פשוטים, זיעה והתמדה.

מה החלק האהוב עליך בטיפול בגינה: אני נהנה מהפדנטיות שדורשת האחזקה, אבל יותר מזה אני אוהב לחדש מדי פעם, ולשנות.

מה החלק האהוב פחות: אין לי בעיה עם כלום, אבל אני מניח שבתוך האחזקה זו ההתעסקות היומית עם האצות שבנחל, והעשבייה.

חוץ מגל שהזכרה, יש לטל ואמציה עוד שלושה ילדים: יובל, שחזרה מטיול אחרי צבא לחיפושי תחילת הדרך בתל אביב; עפרי, שצפוי להשתחרר משירות בצנחנים באוגוסט הקרוב, וניר, שמעביר את הימים האלה בין הבגרויות לבין הגדה המערבית של הירדן, עם חברים. "בסופו של דבר, הם היצירות הכי מוצלחות שלנו".

מסר לסיום: אני ממליץ לכל אחד למצוא את הפינה היצירתית שלו.

ומה שמשותף להם הן רמת העצמאות וההתאמה לחיים בקבוצה, במסגרת המוצעת.

מה זה "גורם מפעיל"? איך הבית פועל בדיוק?

גורם מפעיל הוא עמותה או חברה, שזכו במכרז של משרד הרווחה ומורשות להפעיל דיור לאנשים עם צרכים מיוחדים לפי תקני המשרד. אנחנו פגשנו הכרנו כמה גורמים מפעילים, וביניהם עמותת "כוכב הצפון", שאיתה אנחנו ממליצים להתקשר לשם הפעלת הבית המתוכנן בשמיר.

כמה דיירים מתוכננים לחיות בבית לחיים בשמיר?

בדרך כלל חיים בבית כזה שישה דיירים. כדי שהארגון המפעיל יעמוד כלכלית בתפעול הבית, נצטרך להקים שתי יחידות שבהן 12 דיירים בסך הכל. שיקול נוסף הוא הצורך של הדיירים בקבוצת שווים רחבה מספיק, ושישה בלבד הם מעט מדי.

עד כמה הקיבוץ מעורב היום בדיון ובהחלטות בעניין הבית לחיים בשמיר?

את ההחלטות המקצועיות מקבל הארגון המפעיל. אם נחתום על הסכם אתו נעמוד על כך שיתקיימו התנאים החשובים לנו, כמו איכות תנאי המחיה וסוג הקשר עם

לפני הרבה שנים, כשהייתי מנהלת החינוך בשמיר - אחד מהדברים שממנו למדתי היה הניסיון שלנו לתת מענה מדויק ומתאים לילדים עם צרכים מיוחדים שהיו משולבים במערכת. השקענו בכך לא-מעט זמן וחשיבה, וכמו שקורה הרבה פעמים - אנחנו, הצוות, הרווחנו מזה - ובגדול. זו לפחות הייתה ההרגשה שלי. ואני זוכרת שאחת מהשאלות שהעסיקה אותי כבר אז הייתה: מה יהיה עם הילדים הללו כשיגדלו?

עבר הרבה זמן, ולפני כשלוש שנים, בזמן הקורונה, השתתפתי בכנס זום שנקרא "בית לחיים" ועסק בהקמה של מגורים בקיבוצים לדיירים עם צרכים מיוחדים - כאלה שאינם יכולים לחיות חיים עצמאיים. הכנס היה מרתק, ולי נפל האסימון: הרי זה בדיוק המענה שחיפשתי לילדים שלנו, כשיגדלו. כך נולד הרעיון.

יחד עם עוד אנשים טובים שהצטרפו אלי - מירית מירון, וולטר מוצניק, קארן יעקובסון, מירי מירון, אוטיליה מילר וברברה דורון - אנחנו עוסקים בשנתיים האחרונות בלמידה של התחום ובהיכרות עם מה שקיים כבר במסגרתו. למעשה אנחנו כמעט מוכנים עם הצעה ברורה להקמת בית לחיים בשמיר.

אספנו כאן כמה שאלות שנשאלנו לאורך תקופת העיסוק בנושא, ואנחנו מנצלים את ההזדמנות להשיב עליהן. אתם מוזמנים תמיד להמשיך ולשאול, להתעניין ולהביע דעה, בקול רם או בפרטי. זה מאוד עוזר לנו להתקדם.

מה זה בית לחיים?

בבית לחיים גרים בוגרים עם צרכים מיוחדים, והוא מנוהל על ידי ארגון-מפעיל מקצועי הדואג לכל צרכיהם. הדיירים מנהלים אורח חיים עצמאי ככל האפשר: בבוקר הם יוצאים לתעסוקה, ואחר הצהרים יש להם פעילות פנאי בקבוצות או כיחידים. מדריכים נמצאים איתם תמיד.

מי הם דיירי הבית הזה?

בוגרים צעירים שאינם יכולים לחיות חיים עצמאיים לגמרי, אך הם ברמת עצמאות ותפקוד גבוהה. הם רוצים לחיות חיים עצמאיים ככל שניתן, ומעוניינים לעשות זאת בקיבוץ. הצרכים המיוחדים שלהם יכולים להיות שונים,

הקיבוץ ואנשיו. אנחנו מתכננים להקים ועדה משמיר שתלווה את הארגון המפעיל ואת הבית, ותהיה שותפה בהחלטות הקשורות בו ובקיבוץ.

איפה יעמוד הבית?

לאחר למידה של הנושא, ועזרה של זמיר ונטע בבדיקת האפשרויות, יש שתי אפשרויות שנראות הגיוניות כעת. ככל הנראה יהיה צורך לבנות את הבית מתחילתו, על כל המשתמע מכך. ברור שאנחנו מעדיפים שהוא יעמוד במרכז הקיבוץ ולא בקצהו, אבל בכל מקרה אנו מאמינים שאם נחליט להקים בית כזה, נמצא איפה לעשות זאת - Where there is a will there is a way.

מה תהיה מידת המעורבות של דיירי הבית בחיי הקיבוץ? כמה שנחליט... כמה שנפתח את ליבנו וכמה שיתאים לנו. השאיפה היא שהם ירגישו כאן בבית, ישתלבו בחגים ובאירועי תרבות, ויהנו מכל שירותי הקהילה - בריכה, אולם ספורט, כלבו וחדר אוכל. ייתכן שהם יעבדו בענפי הקיבוץ, עד כמה שהדבר יתאפשר ויתאים, ויהיו בקשר עם אנשים ומשפחות.

האם לבני שמיר בעלי הצרכים המיוחדים תינתן עדיפות בבית זה?

כן, בתנאי שהם יבחרו בכך, שהארגון המפעיל ימצא אותם מתאימים למגורים בבית, ושקבוצת הדיירים שתחיה פה תתאים להם.

אם כן - אז למה לא? למה יש היסוסים בעניין הקמת הבית בשמיר?

יש הרבה סיבות לכך, וכולן נכונות. קליטה של קבוצת צעירים עם צרכים מיוחדים זו הרפתקה גם לקיבוץ חזק כמו שמיר. עלולים להיות רגעים לא-נעימים, התנהגויות מביכות או כאלה שאנחנו לא רגילים להן, ויתכן שנידרש לסובלנות וסבלנות שיהיו חדשות לנו. צריך גם לזכור שעם כל צעיר/ה בעלי צרכים מיוחדים מגיעים גם הורים, גם אם אינם גרים כאן פיזית. יש גם שאלות של התנהלות מול הארגון המפעיל, ובכלל - למה להכניס את עצמנו למחויבות כזו, שאולי לא נצליח לעמוד בה? האתגר הוא גדול, ועד שלא נהיה שם לא נבין עד הסוף כמה הוא גדול. ולמרות זאת - אנחנו מאמינים שה"בית לחיים" יתרום לנו לפחות כמו שאנחנו נתרם לו. אנחנו קהילה חזקה עם חוסן רב, והבית המיוחד הזה, כאן אצלנו, עשוי להעניק לנו ולילדינו משמעות מיוחדת והבנה נוספת של המורכבות שבחיים. לדעתנו - זה דבר שממש נכון לנו לעשות.

לוגו חדש לשלא"ג / ערן הרדוף

עברו יותר משלוש שנים מאז ששלא"ג רכשה את חברת "טקסוס" מאיטליה, ולאחרונה הוחלט לבצע תהליך מיתוג חדש, כולל החלפת לוגו והקמת אתר אינטרנט חדש, שבו יאוחדו כל אתרי היצור ותמוצב העובדה שאנחנו קבוצה גלובאלית אחת. הגישה כלפי שינוי הלוגו הייתה של ריענון הקיים, ויצירת חדש תוך שמירה על אלמנטים מוכרים מהעבר. בחודש האחרון הוצג המיתוג החדש בתערוכה שהתקיימה בג'נבה, ובימים הקרובים יעלה לאוויר גם האתר החדש.

בקיבוץ שמיר עובדים מהלב - טיול עובדי הקיבוץ 2023 / קרן בראליה

ביום שני, 8.5.2023, ערב ל"ג בעומר, יצאו עובדי ועובדות הקיבוץ לטיול שכולו כיף. זו הייתה הזדמנות לצאת מהשגרה, להודות לכל אחד מהעובדים בקהילה ובעסק, ולהוקיר את פועלם. הפעם בחרנו בעיר חיפה, שהציעה לנו מגוון של פעילויות וחוויות.

לנו במלון החדש "בוטניקה", הנמצא במושבה הגרמנית למרגלות הגנים הבהאיים. בערב התכנסנו למפגש שכלל מופע סטנד-אפ של שלומי קוריאט, שלא ריחם על היושבים בשורה הראשונה... רקדנו ושרנו עם להקה משובחת, ובעיקר היינו ביחד.

למחרת התחלקנו לקבוצות ויצאנו לסיורים בעיר: בהדר ובשוק תלפיות; בוואדי ניסנס ובמושבה הגרמנית; בדלית אל-כרמל, ולחובבי האתגרים - טיול רייזרים באזור בית אורן. בסיום הסיור נפגשנו כולנו לארוחת צהרים בעוספיה ולמדנו לתופך בסדנה מבית "מיומנה".

חזרנו הביתה מחויכים, מגובשים ושבעים. תודה לקיבוץ ולקהילה, שיודעים להעריך את העובדים, תודה לאיריס צור ולימור בש מפיקות הטיול, ותודה אישית לצוות החשיבה: טנאי קילמן, אתי גבאי, ורד שלמה, נטע שפיגלר ועובד בן זאב.

תרומה לקרן סל"ע / מסר: איל מירון

בתאגידים שלהם, והעבירו 1% מהתמורה לטובת קצבאות של גמלאים מקיבוצים אחרים. הנהלת הקרן, באישור מזכירות התנועה, פועלת על פי קריטריונים ברורים להגדרת הקיבוצים שחבריהם זכאים להסתייע בכספי הקרן, ועד כה אושר לחברי ארבעה קיבוצים להיעזר בה. כזכור, המזכירות הרחבה של שמיר החליטה כי 1% מכספי עסקת האופטיקה יועברו לקרן זו, וההעברה בוצעה לאחרונה. כפי שצוין במזכירות הרחבה - אנו רואים מחובתנו לסייע לקיבוצי התנועה שמצבם קשה, וגאים ביכולתנו לעשות זאת. מצורף מכתב תודה ממזכירות התנועה הקיבוצית, שהתקבל אצלנו לאחרונה.

כידוע קצבת הפנסיה המחייבת בתנועה הקיבוצית היא 4,692 ₪ בחודש (40% מהשכר הממוצע במשק). לא כל הקיבוצים מצליחים לשלם זאת לחבריהם, ולכן הקימו הארגונים האזוריים והתנועה הקיבוצית את קרן סל"ע, המסייעת לקיבוצים מתחדשים המתקשים לעמוד בתקנות הערבות ההדדית - פנסיה. הקרן משלימה לחברי אותם קיבוצים את קצבתם ל-80% מגמלת הפנסיה המינימלית הקבועה בתקנות, ומעניקה סיוע מיוחד לפנסיונרים החיים בגפם ולחברים המוגדרים כסיעודיים. רוב הונה של הקרן נתרם על ידי קיבוצים שמכרו אחזקות או שליטה

23-04-2023

קרן סל"ע | סיוע לפנסיה | ערבות הדדית

לכבוד

איל מירון - יו"ר המזכירות הרחבה
שי שפיגלר - יו"ר ההנהלה הכלכלית
עובד בן זאב - מנהל הקהילה
אילן בלום - מנהל הכספים
קיבוץ שמיר

הנדון: תרומתכם לקרן סל"ע

ברצוננו להודות לכם על החלטת קיבוץ שמיר, ועל התרומה שהעברתם לקרן סל"ע לטובת סיוע לחברים בקיבוצים המתקשים בתשלומי הפנסיה.

על סדר יומה של התנועה הקיבוצית בשנים האחרונות הדאגה לוותיקי התנועה הקיבוצית, בוני הארץ ומקימיה. נושא הפנסיה והביטחון הסוציאלי הוא אחד התחומים המרכזיים שאנו נדרשים לטפל בהם.

בתרומתכם, אתם מחזקים את זהותנו ומוכיחים שוב כי התנועה הקיבוצית וקיבוציה שומרים על ערכי הערבות ההדדית והסולידריות, בתוך הקיבוצים ובין הקיבוצים.

תרומתכם מאפשרת המשך העברה מכספי הקרן לחברים הזכאים, על פי הקריטריונים שקבעה הקרן.

אנו תקוה שבזכות תרומתכם הנדיבה, יתגייסו קיבוצים נוספים לתרומה לקרן וכך תתחזק האפשרות להפעיל את הקרן בהתאם למטרותיה.

אנו מבקשים שתעבירו את תודתנו העמוקה לכלל חברות וחברי קיבוץ שמיר.

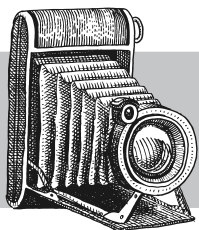
שאו ברכה והמשיכו לעשות טוב.

בברכה,

ד"ר אילת גלס, יו"ר קרן סל"ע

עותק:

ניר מאיר - מזכ"ל התנועה הקיבוצית
רמי פלג - רכז אזור גליל עליון

החודש לפני... 75 שנים / מרית רונן

שמיר בימים שלפני מלחמת העצמאות

(מבוסס על ספרו של חיים כנעני)

כמו בכל הארץ, גם בשמיר התכוננו למלחמה ככל שהתקרב יום ההכרעה באו"ם, בנובמבר 1947. התקרית הראשונה בעמק הייתה יום לאחר ההצבעה, ומאז החלו לנסוע באזור רק בשיירות מאובטחות. חורף 1947 היה הראשון שבו התקבצו כל אנשי הקיבוץ בברגיאט - 179 מבוגרים, 64 ילדים ושבעה הורים של חברים - והנה מצאו את עצמם עסוקים במיגון במקום בסיקול ובבניית בתי. רוב מבני הקיבוץ היו אז צריפים, ורק בתי בניינים בודדים הוקמו בחצר. שער הקיבוץ, לכיוון כפר סאלד, היה הדרך היחידה שבאמצעותה אפשר היה לצאת לעזרת ישובים שכנים או לבקש מהם עזרה, אבל הכביש עצמו היה פרוץ בחלקו לצלפים סורים, וקירות התמך שלו איימו להתמוטט בגשמי החורף, כפי שקרה בהמשך.

באותם ימי מאורעות התנכלו אנשי הכפר ברגיאט למטע התפוחים של הקיבוץ, ליד הגשר הלבן, ועקרו בו עצים. עם זאת - הקיבוץ עצמו לא הותקף, והיו חברים ששמעו מערביי ברגיאט שזה בזכות שומר השדות, מנדל חיימוביץ', והמוכתר של שמיר, חיים פרידמן. שניהם היו אהודים מאד על תושבי ברגיאט. לא פעם הגיעו הודעות על התקפה מתוכננת על שמיר, במטרה לכבוש אותו, והאימונים של החברים תוגברו בנשק שהוצא מהסליקים. ההגנה על הקיבוץ תוכננה בשני מעגלים - מעגל חיצוני שהתבסס על העמדות שלאורך הגדר, ומעגל פנימי שהקיף את בתי הילדים, האזור החיוני שממנו אין לסגת. אזור זה הוקף בחוט תייל פשוט, שליצי הכפר כינו "קו ברוורמן", על שם שוריקה מפקדת המתחם ועל משקל "קו מז'ינו" הצרפתי במלחמת העולם השנייה.

בחודש מרץ 1948 נבנו שני פילבוקסים שכללו שתי עמדות קדמיות בכל אחד מהם. עד סוף המלחמה ישב בהם משמר קבוע של חברים. בעת ההתקפה על להבות הבשן, בראשית אפריל, סייעו חברי שמיר לקיבוץ במעקב אחר הכוחות התוקפים ובהפגזת הגבעה שמעל להבות במרגמה. ביום השלישי להתקפה הגיעה לשמיר מחלקת פלמ"ח מדפנה, שכבשה את גבעת להבות המופגזת והחליפה בלילה את מחלקת הפלמ"ח שישבה בלהבות. ביום הרביעי נחלשה האש והתוקפים נסוגו.

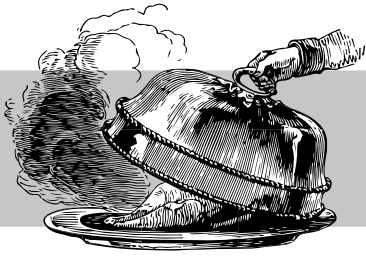
פסח 1948 נחגג בשמיר על חלקת דשא שנקראה מאז "דשא העצמאות", קרוב

וומי וולפזון ודן גרטי על המשמר

למבנה הכלבו של היום. כדי להסתיר את ההתכנסות מעיני הסורים נמתח מסך בד גדול, ושומרים התחלפו בתורנות בעמדות. "לא יזכו שונאינו לראות קבוץ יהודי שאין בו מ'סדר' של פסח", בירך מוסיא רזין את החוגגים. "מולנו הרי גולן קודרים, רוחשים מרצחים בקיניהם, ואנו - הטף לא פינינו ... שערינו סגורים וחסומים [אך] פתח ומבוא השארנו. בוא יבוא אליהו".

מבצע "יפתח" באפריל-מאי 1948 שינה את מאזן הכוחות בגליל. אלפי ערבים נטשו את בתיהם, אבל בכפרי העמק נותרה עדיין אוכלוסייה גדולה ועוינת. זו התפתה רק ימים ספורים לפני סיום המנדט ופלישת כוחות ערב לארץ, בעקבות כרוזים שפיזרו מטוסים סורים ושציוו על הכפריים לעזוב לקראת אפשרות של הפגזה סורית על יישובי העמק. הובטח להם שאחרי הכיבוש הסורי הם יחזרו ויקבלו את הרכוש היהודי שיינטש. חברי הקיבוצים סיפרו: "קמנו בבוקר ערפילי אחד ועינינו רואות מחזה בל ישכת. שיירות של נשים, גברים וטף זורמים על מקניהם (צאנם) למעלה, לאורך החצבני, בשבילי ההרים". חלק מתושבי הכפרים הע'וורנים עברו זמנית לאזור הביצות, ומשם עלו לגולן והקימו להם סוכות. בהמשך עברו רובם לפנינים סוריה. במאי 1948 החלה פלישת ארצות ערב לישראל, ובשמיר התגברו ההכנות. בחדר הנשק, שהיה אז ב"נוקטה" שליד מגדל המים, הוכנו "בקבוקי אוליוב" (בקבוקי מולוטוב מאולתרים), ותחמושת רוכזה ליד השערים ובעמדות. בשעה 16:00 נשמעה ברדיו הצהרת העצמאות, מפי בן גוריון, אך לחברים לא היה פנאי להקשיב לה. רק מאוחר יותר עלתה המחשבה "למה לא הנחנו לרגע את כלינו? למה לא הקשבנו לרגע ההיסטורי ההוא אשר לא ישכח?"

מהמטבח שלי / רוית בן-זאב

בייגל ירושלמי

לציפוי

ביצה טרופה
שומשום מעורבב בסוכר ומלח
מלח ופלפל

אופן הכנה

לשים את כל חומרי הבצק כעשר דקות, מעבירים לקערה משומנת ומתפיחים 45 דקות. מחלקים לשמונה כדורים ונותנים להם לנוח כעשר דקות. בכל כדור יוצרים חור עם האצבע, ומותחים לצורה של בייגל ירושלמי. מניחים בתבנית מרופדת בנייר, מורחים בביצה ומצפים בתערובת השומשום. מתפיחים עוד כשתי דקות. אופים כ-15 דקות בתנור שחומם מראש ל-180 מעלות, עד שמזהיב.

הרבה מאוד חגים ומועדים עברו עלינו בזמן האחרון - חג ראשון ושני של פסח, יום השואה, יום הזיכרון ויום העצמאות, וגם יום ירושלים, שהמתכון שלי הפעם יהיה לכבודו.

ירושלים מזוהה אצלי עם דודי האהוב אמנון. הוא היה הדוד הבכור של אבא שלי, שברח מהבית בדמשק בגיל 12 לארץ-ישראל (אז פלסטינה). בעקבותיו עלתה לארץ כל המשפחה. דודי חי את כל חייו הבוגרים בירושלים ואהב מאוד את העיר. לטייל אתו בירושלים הייתה חוויה מעשירה. בעיקר בעיר בעתיקה. בסיומו של כל ביקור כזה קנינו בייגל ירושלמי שהגיע יחד עם פיסת עיתון ובתוכה זעתר.

שמחתי למצוא מתכון לבייגל הזה, שמזכיר לי את ילדותי.

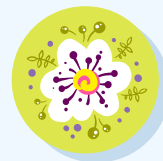
חומרים

600 גרם קמח
40 גרם סוכר
2 כפות גדושות אבקת חלב
25 גרם שמרים
360 מ"ל מים
3 כפות שמן
מלח

ברכות

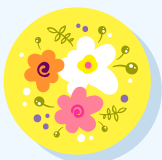

אפס ואסר גאון,
אדולון ושלונה ואלא בני
המשפחה המורחבת
מזל טוב אפואדג פבן
אריאל

לקרן ואופיר
בונקר,
לרחלי ונועם, לפנינה
ולכל המשפחה
המורחבת
מזל טוב
להולדת הבת
עומרי

לרויטל ואדם יגיל
לליאורה והרי ולכל בני
המשפחה המורחבת
מזל טוב להולדת הבת
שי לי

אמטגחררים פטריים מפרה"ל,
גיל כרמי ונולד אבישי
ברכה מכולנו אחיי אפרחא
מלניינים ומפנים

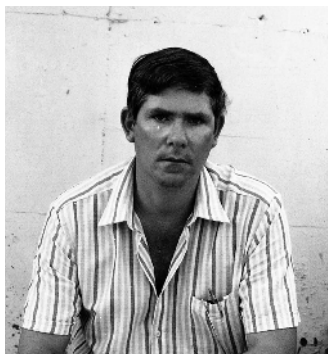

נזכור

נפטרו בחודש מאי

שם	תאריך לידה	תאריך פטירה
ברוריה אפרים	20/8/1922	6/5/2010
רפי סולומנוביץ'	26/9/1952	12/5/2017
ישראל מסד	13/6/1951	27/5/2019
שרון ורדי	4/6/1954	7/5/2022
טובה סגל	10/8/1917	2/5/2005
פרידה שילוח	3/4/1915	9/5/2007
לוצ'יה ואינו	1/1/1924	10/5/1966
מלבינה בראונשטיין	11/10/1897	12/5/1977
אסתר גורי	10/3/1889	15/5/1963
שוריקה מוסקו	3/2/1921	17/5/2007
יעקב שוורץ	1896	23/5/1975
לאה כהן	1/12/1882	30/5/1982
אריה (לייביש) מסד	19/3/1916	31/5/1995

ישראל מסד

למיכל וערן,
לרן ולכל בני המשפחה הרחבה
משתתפים בצערכם
עם מותו של האב

ציון בהט

אמא שועלה וגורים על ציר הנפט. צילום: יאיר המרשלג

